

T. R. RAGAN

„Csak pár kilótól
szeretett volna
megszabadulni...”

HOLT SÚLY

LIZZY GARDNER-
KÖNYVEK 2.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

T. R. RAGAN

HOLT SÚLY

LIZZY GARDNER-KÖNYVEK 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Joe-nak

1. FEJEZET

Végre szabadon

Kalifornia, 1989-ben

ATIZENHAT ÉVES, de inkább harmincnak látszó Carol Fullerton észak felé tartott az 5-ös számú autósztrádán, érzései eközben a határtalan szabadság és az aggodalom között váltakoztak. Lehúzta az 1969-es Ford Torino ablakait.

A szél belekapott a hajába: szabadság!

A motor halkán sziszegett: aggodalom.

Bár a jogosítványát, amelyben zilált, szőke hajú, bárgyú tekintetű fiatal lány fényképe díszelgett, mindössze két nappal korábban kézbesítette a posta, most mégis úgy érezte, mintha egy örökkévalóság óta tervezgetné ezt a napot.

Katt! Psszt! Ssssz!

Már megint hallotta.

A tank több mint félig volt. Nem a benzin volt fogytán. Legjobb barátnőjétől, Ellentől vette az autót kétszáz dollárért. Ellen egy évvel

idősebb volt nála. Nagyon rövid idő alatt sok emlékezetes dologban volt részük, miközben Sacramentóban furikáztak a kocsival, amelyet gyakran a „járgányukként” emlegettek. A kocsi egy kis szabadsággal ajándékozta meg őket, és mindig célba juttatta őket, bárhová is tartottak.

E pillanatban azonban gyanús hangot adott ki a motor.

Carolnak benzinkutat kellett keresnie, ahol egy szerelővel megnézetheti a motort, ám csak az országút kanyargott előtte, akár egy végtelen hosszú kígyó.

Még jobban beletaposott a gázba, abban a reményben, hogy még idejében segítséget tud keríteni. A motor zakatolt, majd akadozni kezdett, mintha érintkezési hiba keletkezett volna. Carol tudta, hogy bajban van, amikor meglátta, hogy fehér füst gomolyog a motorháztető alól.

Kihúzódott az út szélére, levette a gyújtást, kiszállt az autóból, és felnyitotta a motorháztetőt.

A motor sziszegve köpködött.

Néhány autó húzott el mellette. A hátsó ülésen talált egy ócska pulóvert, azzal törölte meg a nívópálcát, hogy ellenőrizze az olajsintet. Tele volt. Benyúlt a kocsi ablakán, és kivett egy mentolos Wrigley's rágót meg egy térképet. Úgy döntött, egy kis pihenőt engedélyez a motornak, mielőtt újra ráadná a gyújtást.

Lezöttyent a kavicsos földre a jobb első kerék mellett, és bekapta a rágót. Körülnézett; a távolban néhány fenyőfát látott, azon kívül semmi mást.

A tékép szerint nemzeti park volt a közelben. Végző esetben elindulhat abba az irányba, kereshet egy parkört, vagy legalább egy nyilvános telefont.

2. FEJEZET

Eljött a nagy nap

Sierra Nevada-hegység, 2010.

— **Á**LLJON RÁ A MÉRLEGRE!
— Nem.

— El akar menni innen, vagy nem?

Erre már felfigyelt az ágyon fekvő nő, és a férfi felé fordította a fejét. Nem úgy tűnt, mint aki kicsattan a boldogságtól.

— Talán ma jött el a nagy nap. A karja már csak feleolyan vastag, mint amikor először idejött hozzám. Nézze csak! – mondta a férfi, és egy spagettipántos nyári ruhát mutatott neki. – Még ruhát is vettem magának erre a kivételes alkalomra!

— Soha nem fog elengedni. – A nő feje visszahanyatlott az agyonlapított párnára.

A férfi az ebédlőasztalra pillantott, és észrevette, hogy a salátát meg a zöldbabot megette a nő, de a csokis sütit érintetlenül hagyta. Megfelelő motiváció segítségével elképesztő dolgokra képes az

ember! Pár lépéssel átszelte a szobát, és megállt az ágy túlsó oldalán, hogy jobban láthassa a nőt.

Túlméretezett pizsamafelsője a térdén alul ért. Arccsontja egyre jobban kiállt, és a tripla tokából csak egy maradt.

– De igen – mondta a férfi. – Biztos, hogy hazamehet. Egészen más ember lett magából!

A nő rá sem hederített.

– Gyerünk, keljen fel! Látni akarom, hogy áll ez a ruha.

Segített a nőnek az ágy szélére csúsztatni a lábait. Miközben lassan a padlóra eresztette őket, csörgött rajtuk a hosszú lánc.

Az átlagnál három héttel többre volt szüksége, hogy leadja azt a nyavalyás öt kilót, de a hatodik héten végre beindult nála a dolog, mert onnantól fogva szinte leolvadtak róla a kilók.

Felvette a nő naplóját az éjjeliszekrényről, és átlapozta.

– Jól van, jól van. Úgy látom, tökéletesen betartotta a napirendet. Öltözzön fel! – mondta, és a konyha felé indult.

Leszedte az edényeket a kicsi, fából készült asztalról, de a sütis tányért otthagya. Trehány egy nőszemély, gondolta magában. A bentlakó nők többsége elmosogatott maga után, és szép rendben tartott mindent, ám Diane Kramer rendetlen volt a javából. Azelőtt trehány hájpacni volt. Kettőből egy nem is rossz eredmény. Amikor visszament az ágyhoz, amely kanapéként is szolgált, ha Diane épp nem feküdt rajta, elégedetten nyugtázta, hogy a ruha tökéletesen áll rajta.

Kétségtelen, hogy eljött a nagy nap.

– Remekül néz ki – mondta a nőnek. Diane arcához emelte a kezét, és kisimította a szeméből a kócos tincseket.

Diane úgy hőkölt vissza, mintha undorral töltené el a férfi érintése, akit zavarba hozott ez a gondolat. Hónapokon át tápláló étellekkel etette, ügyelt rá, hogy megfürödjön és felöltözzön, ellátta

olvasnivalóval, sőt még egy naplót is adott neki, hogy nyomon követhesse az előrehaladását. A kezét egyetlenegyszer sem emelte rá – legfeljebb a hangját.

Megbökte a nő karját, hogy végre álljon a mérlegre. Százhatvanöt centi magas volt. Amikor a mérleg mutatója megállapodott, a férfit kitörő öröm árasztotta el.

– Gratulálok, Diane, megcsinálta! Negyvenöt kiló! – Ha lekerül róla a lánc, közelebb lesz a negyven kilóhoz. Hihetetlen!

Diane morcosan állt a tükör előtt, a válla előregörnyedt, a gerince meggörbült. Ennél többet nem tehetett ezért a nőért. Minden a hozzáállásán múlt.

Mondhatott vagy tehetett bármit a nő, nem tudta elrontani a káprázatos eredmény fölött érzett örömét. Nem született olyan ember ezen a világon, akin ne tudna segíteni. Ebben teljesen bizonyos volt.

Ellépett a mérlegről, Diane vállára tette a kezét, és a szoba egyetlen fala felé fordította, amit nem érhetett el, amíg itt tartózkodott. Sötét színű, selyemből készült lepel borította a falat.

Eljött a nagy leleplezés ideje.

Előbb azonban felkapta a hajkefét az éjjeliszekrényről, és kifésülte a gubancokat a nő hosszú, pizskosszőke hajából.

Diane nem szólt semmit, tompán, kifejezéstelenül meredt maga elé.

Amikor a férfi ezzel is elkészült, odament a falhoz, megállt a lepel előtt, és mélyeket sóhajtva bámulta a nőt. Fél percbe telt, mire eljutott a tudatáig, hogy visszatartja a lélegzetét. Elmosolyodott, csettintett az ujjával, aztán rájött, hogy majdnem elfelejtette a legfontosabbat.

Perceken belül visszatért ugyanarra a pontra, a lepel elé, és örült, hogy a nő nem mozdult el. Olyan magasra emelte a Polaroid fényképezőgépet, hogy tetőtől talpig láthassa őt a keresőben.

– Húzza ki magát! – szólt rá.

Diane alig mozdult meg. Azért megcsinálta a képet, ami percekben belül el is készült, és össze tudta hasonlítani az „előtte” készített fotót az iménti felvétellel.

– Ezt nézze meg! Ötvenöt kilót fogyott, a lánc nélkül!

Félrehúzta a leplet, amely mögül plafonig érő tükör bukkant elő. A férfi a tükör felé fordulva várta a reakciót.

– Ez nem én vagyok – suttogta Diane, miközben beesett szemével mereven bámulta a tükörképét.

– De igen, maga az!

Összeszűkül a szeme, ahogy felemelte a karját, mintha meg akarna győződni róla, hogy a tükörképe is felemeli a karját.

A férfit először bosszantotta a reakciója. Hogyhogy nem ugrik ki a bőréből örömeiben? Megváltozott az egész élete. Soha nem lesz már az, aki volt. Mégis szomorúan állt ott. Sokkot kapott a látványtól, gondolta a férfi. Nem tud mit kezdeni a nagy átalakulással.

– Kér egy pohár vizet?

– Nem akarok itt maradni. Engedjen el, kérem!

– Pontosan ezt fogom tenni.

Kezét a nadrágzsebébe süllyesztette, és előhúzott egy kulcscsomót. Kinyitotta a hálósobájába vezető ajtót – ott szokott lakni, amikor egymaga van –, és máris visszajött egy apró, antik kulcsocskával.

– Üljön le az ágyra, hadd vegyem le a láncot!

A nő engedelmeskedett, de közben aggodalmasan figyelte a férfit.

Pár másodperc alatt kinyitotta a bokáján lévő párnázott bilincset. A bilincs és a lánc nagy csörömpöléssel esett le a fapadlóra.

A nő nem mozdult – csak ült ott mereven, akár egy fadarab.

– Elmehet, ha akar – mondta a férfi.

– Elmehetek?

– Mondtam már, hogy igen.

A nő felállt, és az ajtóhoz ment, elfordította rajta a gombot, és nagy meglepetésére nyitva találta.

Arról a pontról, ahol a férfi állt, látható volt, hogy a nap áttört a felhőkön, és sugarai elérték az erdő talaját a fák sűrűjén át. A verandát szúrós tűlevélszőnyeg borította, Diane azonban mezítláb lépett ki.

– Nem akar előbb cipőt húzni?

A nő visszanézett rá, az arcán bizalmatlanság tükröződött. Egy szóra sem méltatta a férfit. Visszafordult az erdő irányába, leviharzott a tornác lépcsőjén, és futásnak eredt.

A férfi összezavarodott, csak nézte, ahogy átfut a sűrű erdőn, amelyet levelek és gallyak szőnyege borított. Tudta-e vajon, merre tart? Dombnak felfelé szaladt, majd négykézláb, a körmével kapaszkodva haladt a fenyőfacsoporton keresztül. Amikor ismét talpra állt, a fiatal nő olyan fürgének és kecsesnek tűnt, mint egy őz; mintha világéletében maratonfutó lett volna, nem pedig a tévé előtt rostokolt volna naphosszat, közben sajtuszószba mártogatva a csipszet.

A férfi tekintete az ajtó mellett heverő hátizsákjáról a konyhapadlóra vándorolt, amelyet fel kellett törölni. Tudta, hogy jobban tenné, ha előbb a nő után eredne, és későbbre hagyná a takarítást, de egész egyszerűen képtelen volt erre. Tisztaságmániás volt.

3. FEJEZET

Megöl a kíváncsiság

Sacramento, 2010 augusztusa

LIZZY GARDNER MAGÁNNYOMOZÓ, gyógyult ceruzavég-rágcsáló, harmincegy éves nő, akit minden valószínűség szerint úgy fog emlegetni az utókor, mint „az, akinek sikerült meglógnia”, átfutotta a jegyzeteit. Carol Fullerton postán kapta meg kaliforniai vezetői engedélyét, két nap múlva kétszáz dollárért megvette a barát-
nője kocsiját, majd útnak indult, és azóta senki nem látta.

Ennek már több mint húsz éve.

A lány anyjánál, Ruth Fullertonnál nemrégiben negyedik stádiumú tüdőrákot állapítottak meg. A szerencsétlen asszonynak fogytán volt az ideje, és minden eddiginél kétségbeesettebb igyekezettel akart a nyomára jutni, mi történt a lányával.

Lizzynek vajmi kevés nyom és bizonyíték állt rendelkezésére, és úgy gondolta, ez maradhat az első és utolsó lezáratlan ügye.

Ceruzája rádiós végével az állát kopogtatta, és kinézett az ablakon. Olyan hőség volt, hogy szinte látta, ahogy az aszfaltból sugárzó forró levegő hullámokat vet. Sacramento belvárosának utcái kiürültek. Valahányszor megközelítette a hőmérséklet a negyven fokot, tömegek rohamozták meg a környékbeli strandokat egy kis enyhülés reményében. Sok iskola hetekre bezárt, amelyből arra következtetett, hogy az American folyón ma valószínűleg nyüzsögnek a csónakok és a lármás kölykök.

Abban a pillanatban, ahogy visszanézett a jegyzeteire, kinyílt az ajtó.

Lizzy felnézett. Amióta eltakarította az útból a Pókember nevű hírhedt sorozatgyilkost, beindult az üzlete.

Magas, vékony nő lépett be az ajtón. Úgy nézett ki, mint egy filmsztár – Sharon Stone fiatal kiadásban. Testhez simuló, fekete-fehér mintás zsákruhát viselt.

Lizzy hirtelen alulöltözöttnek érezte magát a farmerjában és egy szál pólóban.

– Mit tehetek önért?

– A nevem Andrea Kramer – válaszolta a nő. – Meg akarom bízni magát, hogy keresse meg a húgomat.

Lizzy az íróasztalával szemben álló szék felé intett, majd beleejtette ceruzáját a régi majonézes üvegbe, amelyet az unokahúga borított be papírmásával.

Andrea közelebb lépett, elengedte az ajtót, ami halk kattanással csukódott be mögötte. Lizzy észrevette, hogy a nő arca kissé beesett, a karja valahogy túl sovány. Rápillantott a vaníliás jegeskávéja mellett fekvő, zsírpapírba csomagolt sütiujére, és önkéntelenül az jutott eszébe, hogy felajánlhatná az ebédjét a nőnek.

– Mikor látta utoljára a húgát?

Andrea leült a felkínált székre, megnézte magának a padlót, és úgy döntött, hogy hatalmas bőrtáskáját inkább az ölében tartja. Okos teremtés! Lizzy nem vette sértésnek a dolgot. Felállított a maga számára egy fontossági sorrendet, amelyben a szőnyegtisztítás nem szerepelt előkelő helyen.

– Több mint hat hónapja nem láttam – válaszolta Andrea.

– Bejelentette a rendőrségen?

– Igen.

– És?

– Szüntelenül zaklattam őket, nevetségesen sokáig vártam, mire végül összeállítottak egy jelentést. Három hónapjukba telt, hogy kikérdezzék Diane munkatársait, átkutassák a fiókjait a lakásán, beszéljenek az idős szomszédasszonyával, és arra a következtetésre jutottak, hogy Diane megszökött.

– Maga mit csinált ez alatt az idő alatt?

A nő alig hallhatóan felhorkantott.

– Könnyebb lenne elmondani, mi az, amit *nem* csináltam. – Andrea benyúlt a táskájába, elővett egy műanyag, háromgyűrűs irattartót, és Lizzy asztalára helyezte. – Információkat gyűjtöttem: családtagok és barátok telefonszámait, friss fotókat Diane-ről, bármit és mindent, ami segíthet *magának*, hogy megtalálja.

Lizzy felvette a mappát.

Színes lapokkal tagolták, amikhez színes lapfülek tartoztak. Szép, rendezett munka. Lizzynek eszébe ötlött, nem keres-e a nő irattárosi munkát.

Az első részben huszonhét darab, tizenháromszor tizennyolcas színes fénykép volt a huszonnyolc éves, százhatvanöt centi magas, 115 kilós Diane Kramerről. Kerek arcát és mókusra emlékeztető pofacsakóit leszámítva akár az ikertestvére is lehetett volna Andreának.

A következő oldalon Diane jellemzése állt: vidám, jókedvű és gondoskodó személyiség volt. Imádta a kicsiket, és sokat foglalkozott különleges nevelési igényű gyerekekkel a Segítő Kéz nevű, óvodásoktól a középiskolásokig mindenkit befogadó oktatási intézményben, Sacramentóban.

Diane még okos is volt: summa cum laude főiskolai diplomát szerzett biológiából, a legfelső egy százalékban volt a végzősök között Chicóban, a Kaliforniai Állami Egyetemen.

Andrea mappájában a következő címekkel ellátott részek voltak: Jellemzés, Hobbi, Iskolai végzettség, Rendőrség, Barátok, Család és Vegyes.

A zöld színű, Rendőrség című rész volt a legvékonyabb. Lizzy ezen cseppet sem csodálkozott. A bűnüldöző szervek általában csak különleges esetekben keresték az eltűnt személyeket. Korlátozott erőforrásokkal rendelkeztek, és sajnos csak kevés ügy kapott olyan nyilvánosságot, amire szükségük lett volna.

Miközben Lizzy a mappát lapozgatta, Andrea beszélt.

– Amint látja, a hógom túlsúlyos. Egész életében súlyproblémái voltak.

A „túlsúlyos” szó nem ért el Lizzy tudatáig. Igaz, hogy csak Diane arcát látta, de egészségesnek és boldognak látszott.

– Zavarta a hógát a túlsúly?

Andrea bólintott.

– Hízás és fogyás... másról nem is tudott beszélni. A világon mindenféle fogyókúrát kipróbált: a Súlyfigyelők diétáját, a Nutrisystem-diétát, a Mediasfast programot, a Jenny Craig-félét, az Atkins-diétát, Dr. Sears Zóna-étrendjét, a South Beach diétát, sőt mindenféle örültséget, például a fülszurkálást, a vattapamacs-diétát, a rágcsálósat, hogy csak egy párat említsek.

– A rágcsálós diétát?

– Minden falatot legalább negyvenszer vagy harminc másodpercen át kell rágni, már nem is emlékszem. Aztán az ember hátrahajtja a fejét, és lenyeli a rágás során keletkezett folyadékot. Minden más ki kell köpni.

Undorító.

– És használt valamelyik?

– Nem, és a rendőrség éppen ezért jutott arra a következtetésre, hogy a húgom feladta, és megszökött. De hát ez nevetséges! Diane soha nem ment volna el anélkül, hogy elmondaná nekem, hová indul. Soha! Odavolt a munkájáért meg az iskoláért, ahol dolgozott. A gyerekek a Segítő Kézben imádják a húgomat.

– Itt az áll, hogy öngyilkosságot emlegetett.

– Csak egyszer. Diane-nel kötöttünk egy egyezséget, és azt semmiképpen nem szegte volna meg.

Lizzy kérdően felvonta a szemöldökét.

– Megegyeztünk, hogy felhív, ha megint öngyilkossági gondolatai támadnak. Mindig is úgy gondoltam, hogy adna nekem egy esélyt, hogy lebeszéljem róla.

– Felhívta magát valaha?

– Nem, emiatt nem. Majdnem mindennap beszéltünk telefonon. Férjem van, és három gyermekem, neki meg több tucat tanítványa az iskolában, úgyhogy végtelenül sok megbeszélőnivalónk volt.

A mappa lenyűgöző, gondolta Lizzy.

– Úgy látom, kikérdezte a húga barátait.

– És az ismerőseit is – felelte Andrea. – Hallott valaha Anthony Melbourne-ről?

Lizzy megrázta a fejét.

– Lapozzon az utolsó piros fülhöz! – utasította Andrea. – Motivációs szónok. Egyesek fitneszgurunak nevezik. Jack LaLanne-hez és Tony Little-höz szokták hasonlítani.

Így már érthető volt, miért nem hallott Lizzy Anthony Melbourne-ről. A világerő sem ment volna futópadnak még a közelébe sem. Felütötte a mappát az Anthony Melbourne feliratú piros fülnél.

– A pályája kezdetén fitneszguruként utazta körbe a világot – magyarázta Andrea –, de mostanában már inkább szemináriumokat meg elvonulós táborokat vezet, hogy az otthona közelében maradhasson. Van egy nagyon felkapott konditerme is, ami történetesen pont itt van, Sacramentóban. Többször is szerepelt a közszolgálati tévében meg a Home Shopping csatornán, ott árulta a termékeit.

Lizzy bólintott, és várt.

– Diane úgy beszélt erről a pasasról, mintha ő volna az isten.

Lizzy érezte a maró gúnyt Andrea hangjában. Nem volt elragadtatva Anthony Melbourne-től.

– A húgom úgy gondolta, ő a legodaadóbb, legérzékenyebb férfi a világon, és nagyon sok pénzt költött arra, hogy hallgassa Melbourne... hmm...

– Zagyvaságait?

– Igen.

– Azt akarja mondani, hogy ennek a Melbourne nevű fickónak köze lehet a húga eltűnéséhez?

Andrea gondolkodott egy pillanatig.

– Igen, azt hiszem, ezt akarom mondani. Előző életemben, mielőtt férjhez mentem, és megszülettek a gyerekeim, egy nagyobb kereskedelmi egység igazgatója voltam. Én vettem fel a dolgozókat, és

nagyon sok állásinterjút csináltam. Észrevettem, ha hazudtak. Mindig is amellet voltam, hogy hallgassunk a megérzéseinkre. Az embernek nem véletlenül vannak ösztönei. Nem bízom Melbourne-ben, és nem hittem el neki, amikor azt mondta, hogy hónapok óta nem látta a húgomat.

Lizzy visszalapozott a Rendőrség szekciójához, ahová Andrea betette a teljes rendőrségi jegyzőkönyv másolatát.

– A rendőrségi jegyzőkönyv szerint Diane kivette a számlájáról az összes megtakarított pénzét pár nappal az eltűnése előtt, valamint a személyi igazolványa, a pénztárcája és a személyes holmija nem került elő, ami arra utal, hogy a saját elhatározásából ment el.

– Értem – mondta Andrea. – De hallgasson ide! Mi van, ha Diane azért ment el valahová, hogy lefogyasszák? Mi van, ha azért vette ki azt a csomó pénzt, hogy kifizesse Melbourne-nek valami... mit tudom én... varázspiruláért vagy örült fogyókúra programért, amiről azt hitte, hogy egyszer s mindenkorra megoldja a problémáját?

– Célzott ilyesmire, amikor Melbourne-nel beszélt?

– Igen.

– És?

– Csak nevetett rajta. De egy másodperc törtrészig félrenézett. Anthony Melbourne biztosan hazudott: félrenézett, dadogott, és védekező hangon beszélt. Azaz ő csinálta. Nem azt mondom, hogy megölte a húgomat, habár azt is kinézem belőle. Csak annyit mondok, hogy a megérzésem szerint tud valamit.

– A rendőrség kihallgatta Melbourne-t?

– Kétszer is. Azt mondták, hogy Melbourne nagyon is együttműködő volt, még a papírjait is átnézte, amiből kiderült, hogy a húgom megvásárolta a DVD-jét, a pólóit és minden egyes könyvet, amit valaha piacra dobott. Azt is megerősítette, hogy Diane részt

vett két kurzusán, az egyikén San Franciscóban, a másikon itt, Sacramentóban, mindössze pár héttel az eltűnése előtt.

- Voltak-e férfiak az életében?
- Diane soha nem járt senkivel.
- Soha nem is randizott?
- Nem tudok róla.
- Barátnői voltak?

Andrea a mappára mutatott.

– A Barátok jelzésű sárga fülnél. A legjobb barátnője Lori Mulcher. Chicóból ismerik egymást, együtt jártak a főiskolára. Miután végeztetek, mind a ketten a sacramentói Segítő Kéznél kaptak állást.

- Szóval, amit a hűgáról tud, itt van, ebben a mappában?
- Úgy van.

– Száz százalékig biztos benne, hogy a húga mindent elmondott magának. Például volt-e valamilyen szokatlan hobbjaja?

- Nem tudom, mire gondol.
- Drog, pasik, szerencsejáték?

Andrea megrázta a fejét.

- Elmondta volna nekem.

– Vagy legalábbis úgy gondolja. De azért vannak kétségei. Látom a szemén.

Andrea lefelé nézett, és úgy tűnt, erősen gondolkodik valamin... talán azon, mennyit mondjon el.

Lizzy úgy érezte magát, mintha ő lenne a rosszfiú, a Grincs vagy éppen az egyik rosszcsont kölyök a reklámból, aki nem adott Trix gabonapelyhet a nyuszinak, és ez egyáltalán nem volt kellemes érzés. A pszichológusa segítségével rengeteg gátat átlépett az elmúlt tizennégy évben, de a büntudat továbbra is mindenféle formában ott lebegett Lizzy feje fölött, akár egy sötét felhő.

– Nemrég tudtam meg, hogy van egy férfi... – Andrea az állával az irattartó felé bökött – a Vegyes részben: egy Michael Denton nevű pasas, aki néha meglátogatta a húgomat hétvégén.

– Miért akarta visszatartani ezt a fontos információt?

– Nem arról van szó, hogy vissza akartam tartani. Látja, elmondtam magának, és benne van a mappában is, de nagyon kínos. Nem járnak együtt. A rendőrök elmondták, hogy Michael Denton ügynevezett „etető”. – Andrea felsóhajtott. – Szeret másokat etetni, különösen kövér nőket. Végeztem egy kis kutatást a dologgal kapcsolatban, és van egy „etetés” nevű jelenség, amikor szexuális kielégülést okoz maga a folyamat, hogy valaki meghízik. – Megcsóválta a fejét.

– És a húga soha nem említette Michaelt a beszélgetéseik során?

– Soha. A rendőrség szerint ártalmatlan. De a húgom eltűnt. Mindenképpen rajta tartom a szememet.

– Még valami? A húga nem csináltatott új tetoválást vagy piercinget az utóbbi időben?

– Nem.

Andrea Kramer túlságosan is magabiztos, gondolta Lizzy. Senki sem tudhat mindent egy másik emberről, még akkor sem, ha családtagról van is szó.

– Úgy látom, maga nemcsak hogy megcsinálta a házi feladatát – mondta Lizzy –, de az én munkámat is elvégezte.

– Tehát nem beszéltem elég világosan. Azért jöttem ide, mert azt akarom, hogy kövesse Anthony Melbourne-t.

Lizzy kivett egy újabb ceruzát a tartóból, és a rádiós végével kopogtatni kezdett az íróasztalon.

– Az a meggyőződése, hogy valami köze van az ügghöz.

– Igen, az a meggyőződésem, hogy tud valamit. Ezen a hétvégén szemináriumot tart San Franciscóban.

Lizzy visszalapozott a Melbourne című részhez az irattartóban.

– Azt szeretné, hogy elmenjek a szemináriumra?

Andrea bólintott.

– Szerintem magának is hasznára válna, ha részt venne ezen a személyiségfejlesztő tréningen.

Ha elvállalná ezt a munkát, az olyan lenne, mintha egy kisgyerektől elvonná a cukorkáját, ami sehogyan sem lenne helyes. Lizzy az íróasztalon áthajolva Andrea szemébe nézett, hogy jól odafigyeljen rá ez a nő.

– Óradíjat számítok fel a megfigyelésért, amiben nincs benne az útiköltségem és a többi nyomozati eljárás, amelyek mind pluszköltséget jelentenek. Anthony Melbourne sokat utazik, ami azt jelenti, hogy napidíjat kell fizetnie, ha éjszakára is ott maradok. Lehet, hogy sokba fog kerülni. Mindezt csak azért, mert úgy gondolja, hogy Melbourne egy kicsit furcsán viselkedik? Szeretnék segíteni magának, Andrea, de nem hiszem, hogy okos döntés lenne engem felfogadni.

Andrea ráhajolt az asztal másik végére, és tükröképként utánozta Lizzy minden mozdulatát, miközben rezzenéstelenül viszonozta Lizzy pillantását.

Lizzy önkéntelenül is megirigyelte a nő nagy, kék szemét, széles arccsontját és tökéletes metszésű ajkait. Egyeseknek mindenben szerencsésük van.

– Tizenöt éve vagyok házas – szolt Andrea. – Három gyerekünk van; az egyikük már kamasz. Tudom, mikor hazudik valaki nekem. Szeretem azt gondolni, hogy ez valamiféle női megérzés. Anthony Melbourne titkol valamit, és meg akarom tudni, mi az.

Lizzy nehezen tudta elhinni, hogy Andrea tizenöt éve ment férjhez, és három gyereke van. Egy nappal sem nézett ki többnek huszonkilencnél.

– Diane az egyetlen testvérem – folytatta Andrea. – A kilenc év korkülönbség ellenére a legtöbb ember azt hiszi, hogy ikrek vagyunk. Legalábbis azt hitték, mielőtt Diane meghízott. Ő az én jobbjaim felem. Ha az egyikünk elkezd egy mondatot, gyakran a másik fejezi be. Úgy szereti a gyerekeimet, mintha a sajátjai lennének. Még mindig gyászolja az édesanyánk halálát, és saját magát hibáztatja a baleset miatt, ami az életébe került. Azt gondolom, Diane rögeszmés evése annak a tragikus napnak a következménye. Az igaz, hogy Michaelről semmit sem tudtam, amíg el nem kezdtem nyomozni, de higgye el nekem: Diane-t jobban ismerem, mint saját magamat. Nem szökött meg. Bajban van! Az eltűnése után hallottam, ahogy engem hívott. Többször is felébredtem az éjszaka közepén, kivet a hideg verejték, mert azt hittem, ott van a szobámban, de soha nem volt ott.

Lizzy tudta jól, milyen arra ébredni, hogy az embert kiveri a hideg verejték.

– Még mindig vannak rémálmai?

– Körülbelül három hónappal Diane eltűnése után már nem hallottam többé a hangját. Most is rosszul alszom, de nem, a leheletét már nem érzem az arcomon, amikor a fülemben sűgva próbál elmondani valamit.

Andrea Kramer szavai hihetőnek tűntek, a története pedig igazán meggyőző volt. Lizzy soha nem találkozott Diane Kramerrel, de ő is szilárdan hitte, hogy a fiatal nő bajban van.

– Szükségem van a segítségére, Ms. Gardner.

– Szólítson Lizzynek!

– Szükségem van a segítségére, Lizzy! Tudni akarom, miben merkedik Anthony Melbourne. Ha nem kellene a családomról gondoskodnom, magam erednék a nyomába.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És mi van ezzel a Michael nevű figurával?

– Ha meg akarja nézni magának Michael Dentont, csak rajta, de ha úgy dönt, hogy elvállalja ezt az ügyet, azt akarom, hogy a kiszámlázott munkaidejének kilencvenöt százalékában Anthony Melbourne-t figyelje. A pénz nem számít! Ha nem tudja elvállalni a munkát, kénytelen leszek Jon Petersonnal megállapodni.

Jon Peterson annyira kutyaütő volt, amennyire csak lehetett, és Andrea Kramer kelletlen arckifejezéséből ítélve már ő is tudta ezt.